

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1811-01-20)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1811-01-20)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 118. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L001991707000072.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Spiellerup, 20de Janv. 1811.

— Jeg maae, i Henseende til mine Tilhøreres formeente Ypperlighed, forsikkre Dem, at der vel er meere Uroe, men ikke mindre Opmærksomhed i Kjøbenhavns Kirker end i mine; jeg seer her hver Gang Mange, som rigtignok sidde meget reelige, mens. 1190m hvilke jeg intet Øjeblik kan tvivle, at mine Ord falde paa den haardeste Steenbund; Andre falde i Søvn, og naar jeg mangan Gang troer at have en meget opmærksom Tilhører for mig, maae jeg til min Græmmelse see, at han med Eet tager sin Psalmebog for sig, giver sig til at betragte Nummerne paa Tavlen, og at oplede derefter meget omhyggeligt og meget besværligt. Saa megen Tilbøjelighed jeg end har til at dømme vel om Bønderne, og saa ofte jeg har sagt efter Johannes Müller, at den gamle Dyd, hvis nogensteds, endnu findes hos Landfolket, som en Frugt af sunde Menneskers arbejdsomme Liv: saa forsikkrer jeg Dem dog, at ogsaa Almuen skrækkelig fordærves, at Troeskab, Hengivenhed, Ærlighed og Ærbarhed aftager i en Progression, som vel kan betage Lysten til at see det mange Aar endnu. De skulde kun høre, med hvilken Ligegyldighed endog de Bedre tale om Rygter, at vi skulde komme under Sverrig o. dsl., og hvorledes derved deres eeneste Bekymring er, at det kunde blive usikkert med deres Rentepenge. De skulde ogsaa i deres Forhold til mig — for hvem de dog forholdsviis have megen Hengivenhed — see, hvor bange de ere, at jeg f. Ex. skal faae mindre Indqvartering eller færre Kiørseler end de, og hvor vrangvilligen Mange af dem gaae til de Tjenester, Bønder altid have beviist deres Præster, uagtet jeg saa skaansomt og saa høfligt som mueligt begiærer dem, og en stor Deel af dem kun ere føjelige, naar de frygte, at man ellers skal giengielde dem det paa andre Maader, men glemme det, naar de see, at de intet Saadant have at befrygte. Sligt skulde De see for at forstaae, at jeg nu ogsaa roeligere kan tænke paa at skilles fra min Meenighed, da jeg engang forestillede mig, at en saadan Skilsmisse vilde sønderrive mit Hjerte, fordi jeg indbildte mig at være elsket, som jeg elskede. Jeg haaber vel endnu, at Afskeeden ikke vil blive ganske let; men det revolterer mig lidt, naar jeg tænker paa, hos hvor mange baade Fattige og Rige Egennyttens vil have den største Andeel i, at de ugieerne ville see mig drage bort. Neppe har heller mit lange Ophold hos dem ganskes. 120kunnet udslette mit Savn af en tyk Mave og øvrige gravitetiske Anstand, og de havde vel haabet bedre om mig i min Ungdom, da jeg kom til dem, end at jeg endnu skulde være saa langt tilbage deri; en vis Mangel paa Snedighed hos mig selv, og en Utilbøjelighed til at forudseette den. hos Andre, gjør mit Hoved heller ikke megen Ære iblandt dem, ligesom de have Ret til at føle, at en Landsbyeprest skulde besidde mere praktisk Duelighed, end jeg besidder.

Jeg har nu sagt meere Ondt om min Meenighed, end jeg ventede at skulle komme til; men De maae ikke troe, at det er med Fornøjelse, jeg har opledt disse Træk, eller med Bitterhed, at jeg har skrevet derom. Tvertimod er jeg i dette Øjeblik næsten grædefærdig, og kan ikke tilbageholde, hvad der, imens jeg har skrevet dette, er rundet mig i Sinde — hvor underligt det end kan klinge i denne Sammenhæng — at der er saa lidt Kiærlighed i Verden, saa det kun er Erfaringen mueligt at overbeviise et skikkeligt Menneske om, hvor lidt det er, og at, dersom ikke Christi Kiærlighed var opgaaet for mig — hvorom jeg i min Ungdom Intet vidste — og havde fyldt og læget mit Hjerte, saa havde det været for haardt, at jeg skulde leve min Tiid ud i Verden.

Undskyld, hvad Forunderligt der maatte være i det, jeg har skrevet; De seer nok, at min Sjæl er lidt syg, jeg har ogsaa i lang Tiid lidt Meget. Plej inig derfor, gode Veninde, og bedrøv De mig ikke ogsaa ved at troe, at det er en Forfængeligheds Sag, at jeg vil fra Spiellerup. Dette er en Bøn og ingen Bebrejdelse.

Deres
J. P. M.